

САН О МИЛАНУ : КАДА СУ СВИ БИЛИ ИСТИ

Неко ми је једном испричао ову причу. Причу о догађају који се десио једној учитељици.

Звала се Милена Савић и радила је већ доста година у једној школи на Новом Београду. Тада је имала други разред. Волела је она свој посао и много је волела децу, али ипак, увек је било ученика који су јој правили проблеме. Често се због њих хватала за главу и уздисала.

Тако је један Стефан стално шетао по учионици за време часа па је морала вечито да га опомиње. Мала Милица никада није стизала све да препише са табле и то је љутило нашу учитељицу. Сања је знала веома гласно да се смеје, а Марта је у век морала нешто да пита или нешто да каже у сред учитељицине речи. Петар је често говорило ружне речи и вређао другу децу, док је Младен волео да задиркује девојчице, али и понекад да се туче са дечацима..

Једино Милан, тај диван дечак, никада није правио проблеме. Увек је био послушан, вредан, уредан и добар. Никада није постављао непотребна питања, никада се није гласно смејао и никада никог није задиркивао.

- Ех када би ми сви ђаци били као Милан, - уздахнула је учитељица једном док се ујутру спремала да пође у школу.

Овај уздах чула је једна вила. А то је био дан када су вилењаци испуњавали жеље људима.

- Па нека буде тако – рекао је вилењак и враголасто замахнуо својим чаробним штапићем.

Наша учитељица ништа није слутила. Отворила је врата своје учионице и ...гле чуда.

У првој клупи у реду до прозора седи Милан, а поред њега опет Милан. Иза њих седе опет два Милана и тако редом. У учионици уствари седи само Милан., али не један него двадесет и шест Милана. Управо онолико колико је било ученика у овом разреду.

Учитељица није могла да верује својим очима. Када су је угледали, свих двадесет и шест Милана устали су да је поздраве, а затим су мирно сели на своја места на којима су уредно лежале књиге и свеске са урађеним домаћим задацима.

- Па добро, - помислила је учитељица – шта сам тражила то сам и добила.

- Бар ће ми бити лако. – насмејала се и почела да држи час.

Све је тог дана било у савршеном реду. И не само тог дана, већ и сутрадан и прекосутра и целе недеље. Нико није правио глупости на часу, нико се није шетао по учионици нико никог није задиркивао. Нико се чак није ни смејао. Свих двадесет шест Милана мирно је седело у својим клупама, пажњиво слушало, и увек све завршавало на време.

Једино што су говорили било је :

- Да учитељице.
- Разумем учитељице.
- Добро учитељице.

И тако су пролазили дани и дани.... Ви сигурно мислите да је учитељица била задовољна зато што јој нико није стварао проблеме у школи.

Али не, варате се. Далеко од тога да је била срећна и задовољна. Напротив, била је тужна. А зашто? Па шта сада хоће? Шта јој недостаје?

Размислите сами. Ја ћу вам рећи још само ово.

Наша враголаста добра вила баш зато што је била добра вила, није више могла да гледа тугу у очима учитељице, па јој је једног дана вратила њено одељење онакво какво је раније било.

- Надам се да ће и моја учитељица једном да схвати да не можемо сви бити исти
- изговорила је вила док је скидала чаролију у учионици.

Када је отворила врата учионице, Милена је угледала своје ђаке. Очи су јој се напуниле сузама. Недостајали су јој. Пожелела је да их све изљуби.

У клупама су поново седеле различите главице - црне, плаве и смеђе косице , плаве, зелене, смеђе окице.....

Од тога дана све је бло онако како треба. Учитељица је увек била насмејана, а њени ђаци су се трудили да је својим понашањем никад не растуже.

Аутор: "Свитац"

САН О ЛАЗИ: КАДА СУ СВИ БИЛИ ИСТИ

Оног дана, када су вилењаци испуњавали жеље људима, десио се још један догађај. Овог пута један вилењак је испунио жељу дечаку по имену Лаза.

А која је била његова жеља?

Прво морам да вас упозна са Лазом па ће вам тек онда бити јасна његова жеља. Лаза је био ученик једне друге школе на Новом Београду. Ишао је у први разред. Од самог почетка школе стално је нешто извољевао. Када му је учитељица рекла да ће седети у клупи са једном Маријом, он је почео да се кмези:

- Нећу, она носи наочарееее, – кмезио се он.

Није хтео да седи ни са Петром, зато што је Петар био дебељуца, али ни са Марком, јер је Марко био мршав.

Није хтео да буде пар у реду са Ланом, јер је она била крезуба, али ни са Јаном јер је Јана имала пегице на лицу.

И тако, Лази никада нико није одговарао па је Лаза мало по мало све више био усамљен. Нико му није одговарао. Нико није био као он.

- Ех када би сви били као ја! – уздахнуо је једног јутра када се тужан спремао да крене у школу, - Имао бих са ким да седим и да се играм и да се дружим...

И тако је почела и ова прича. Један вилењак је одлучио да му испуни жељу.

Улази тако Лаза у учионицу, а тамо....Све Лаза до Лазе.

Наш Лаза је у почетку био збуњен, али после му се то допало.

Пролазили су дани у овом необичном одељењу. Сва деца звала су се Лаза и исто су изгледала и исто се понашала. Сви су се исто облачили и имали исте фризуре.

Сви су се исто играли и исто смејали. Сви су причали исте вицеве и исто се шалили. Сви су знали да сабирају, али нису знали да одузимају. Сви су знали да играју фудбал, али нико није знао да игра кошарку...

Ако мислите да је Лаза још увек био задовољан, вратите се. И он је временом постајао тужан.

А зашто?

Није било никог ко би му помогао око домаћег задатка, јер нико није знао оно што ни он није знао.

Није било никог ко би му испричао неку нову шалу, јер су сви причали оне исте, већ досадне шале.

Није било никог ко би га научио да убацује лопту у кош, сви су играли само фудбал.

Признаћете Лази је било веома досадно и зато се растужио.

На срећу и овај вилењак је био доброг срца, па се сажалио на дечака. Одлучио је да скине чаролију и да све опет буде како је било.

И тако наш Лаза улази једног јутра у учионицу и угледа своје другаре. И оне мршаве и дебеле, са наочарима и са пегицама, али му сада то није сметало.

Аутор: "Свитац"